

Praksis, at det neppe lader sig gennemføre, og dels kan ogsaa gode Grunde anføres for, at i hvert Fald ældre, veltjente Statsmænd, hvis de ikke er formuende, ikke bør lades uden en passende Retræte.

Man har derfor, naar et første Forsøg skal gøres paa at komme bort fra det gamle forkastelige System, ment at maatte nøjes med at foreslaa en væsentlig Indskrænkning af Adgangen til at opnaa Pension, saaledes at kun Ministre, der har fungeret som saadanne en vis længere Tid, faar Krav paa en saadan. Rationelt vilde det herved vistnok være, at Adgangen til at opnaa Ministerpension ligesom i England tillige betingedes af, at den paagældende oplyste ikke ad andre Veje at have tilstrækkeligt at leve af. Imidlertid vilde en Prøvelse af, om dette holdt Stik, praktisk frembyde saadanne Vanskeligheder, at man har ment at burde afse herfra og overlade det til den enkelte, om han anser det for sømmeligt at kræve en Pension af Staten, som han efter sine Formuekaar ikkê trænger til.

Endelig har man fundet det rimeligt, at Tjenestemænd, der er blevet Ministre, ved Afgangen fra Ministerstillingen faar Krav paa Ventepenge, indtil de paa ny faar Ansættelse som Tjenestemænd, og at der ogsaa, paa lignende Maade som det er ordnet i Preussen ved en Lov af 14. Januar 1921 og i Tjekslovakiet ved en Lov af 15. April 1920, tillægges andre afgaaede Ministre, der ikke opnaar Ministerpension, en vis midlertidig Overgangspenge eller Overgangsløn, indtil de kan træde tilbage til deres tidligere Virksomhed.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget bemærkes:

Ad § 1.

Ad Stk. 1 a): Man har ment det rigtigt at ansætte den mindste Funktionstid,

der bør give Adgang til Pension, til 8 Aar, saa meget mere som en længere Frist, nemlig paa 10 Aar, gælder i to af de faa Lande, der endnu hjemler Ministerpension, nemlig i Preussen og England — i hvilket sidste Land Ministre i øvrigt kun har en meget begrænset Adgang til Pension —, samt i Svejts, hvorhos endvidere i Danmark en lignende Tiaarsfrist er fastsat med Hensyn til Statsrevisorernes Adgang til at faa Pension, jfr. Rigsdagsbeslutning af 14. og 16. Maj 1917 § 8, med hvilke Tjenestemænd parlamentariske Ministre har det tilfælles, at de væsentligst rekrutteres af Rigsdagsmænd.

Stillingen som Minister uden Portefeuille, der ofte vil være nærmest en ren Sinecure, maa anses for mer end rigeligt vederlagt ved at lønnes med sædvanlig Ministerlønnings og bør derfor ikke medregnes ved Pensionsberegningen.

Ad Stk. 1 b): Naar man har fikseret Ministerpensionen til 8 000 Kr. — naturligvis suppleret med Konjunktur- og Dyrtilstillæg efter de almindelige Regler —, er det i Overensstemmelse med den lige indtil Tjenestemandsløven af 1919 gældende Ordning, hvorefter Ministres Pension ikke maatte overskride det i Pensionsloven fastsatte Maksimum for Pensioner, jfr. Pensionslov 24. Februar 1858 § 3, en Regel, som der ikke synes tilstrækkelig Grund til at fravige.

Angaaende Stk. 2 a) og b) henvises til det foran bemærkede.

Ad § 2.

Man har ønsket det overladt til nærmere Forhandling, om Løven bør træde i Kraft efter de sædvanlige Regler eller først efter det nuværende under de nu gældende Pensionsregler udnævnte Ministeriums Afgang.